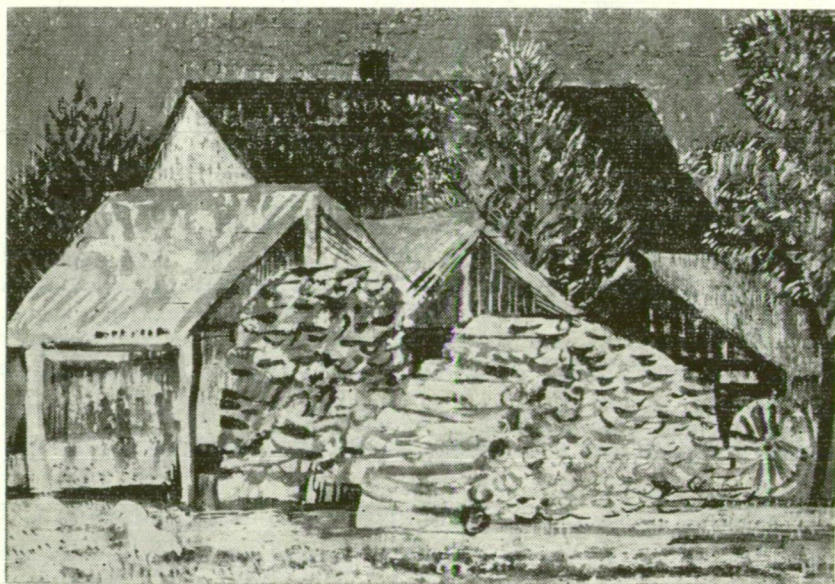

Két kézzel húzom a fűrész, nem engedek, ha itt pusztulok is. Neki fényes a homloka, mit sem sejt az erőlködésemből. Jó lenne, nagyon jó lenne odamenni hozzá, mondani, szólni valamit...!

Az arcát nézem, most öregnek tűnik.

Tíz éve van még? Öt... vagy egy sem?! Alig beszélgettünk!

Leálllok, egyenesebb lesz ő is. A görnyedt derék, a darabos mozgás, a ki nem zökkenő kötelesség. Ha idegen volna, átfognám a vállát, talán megölelném — vele sohasem volt szokás az elérzékenyülés „Dőreség, te! Az ember tegye a dolgát!” — mondaná, s én restelkedve eloldalognék.

HÉZSÓ FERENC: FARAKÁSOK